

Bèlgica (I)

M'agradaria ferme vell en una pahís

Hont hi hagués herbas en caixons

En els balcons

Y garsas per carrers y carrerons,

Y selvas impenetrables

De roba blanca en els terrats,

Y anessin pels carrers infants extasiats,

Seguits de la mare

Rossa y riallera,

Inclinantse ab ayres afables

Y el pare solemne –ab les mans

A les butxacas insondables.

Ferme molt vell en un pahís ahont

Hi haguessin monuments voltats d'acacias

A catedràtics

(savis pregons),

Botànics, filosòfs i matemàtics ;

Y se sentís el gran fresseig de las catifas

Que pican las cambreras als balcons;

Que hi haguessin soldats xiquets y boniquets

(com els soldats de plom);

Que hi hagués un riu

Ab voras tristas

Hont se tiressin els estudiants

Enamorats de las modistas;

Que hi hagués un quintet de músichs cegos

Que toqués tremolant música antita,

Y treyentse els casquets me saludessin

Els marxants a la porta

De la botiga.

Y hi hauria uns jardins plens de frescor

Y en els jardins un surtidor,

Y l'aygua tremolosa

Salpicada de peixos d'or.

Jo hi aniria

Y els infants me dirían, ab mollas a la má:

—Es el senyor de cada día.—

Llibre dels poetes (1904)